

2026/04/12 – Πάσχα

«Ανέστη»

Είναι εδώ. Δεν έφυγε. Απλώς η δική μας εντύπωση αλλοιώνεται.

Νομίσαμε. Μα είναι παρών. Άσχετο αν για μια ακόμη φορά τον βλέπουμε ανιστάμενο. Κι αυτό, για να μας θυμίζει τη μεγάλη αποστολή μας. Και δεν είναι άλλη από το να πάμε μαζί Του.

Είναι γεγονός πως, σε κάποιες εποχές οι συνειδήσεις μας χαλαρώνουν. Δεν βλέπουν το σωστό. Σ' όλη την έκφασή του.

Αφήνουν οι συνειδήσεις μας το έργο τους. Την έντασή τους. Το χρώμα τους. Δεν αγωνιούμε όμως, για να βρούμε παρασιτοκτόνα.

Έχουμε καιρό: η δικαιολογία μας. Για αυτά θα τρέχουμε τώρα; Έχουμε τόσα να δούμε. Πρωτεύοντα. Επείγοντα. Η ψυχαγωγία μας. Τι θα φάμε. Που θα πάμε. Πώς;

Σ' όλα τούτα όμως βλέπουμε τώρα μια επανάσταση να γίνεται. Δεν περίμενε εμάς, για να γίνει.

Είναι μια επανάσταση συνταρακτική.

Βεβαιώνεται ότι έφυγε ο βράχος. Έσπασαν του μνήματος οι αρμοί.

Το όλο οικοδόμημα, ναι. Γκρεμίστηκε. Ακόμη και ερείπια δεν υπάρχουν.

Και ο φυλακισμένος στο μνήμα νεκρός; Αναστήθηκε. Δεν μετακινήθηκε. Δεν κλάπηκε.

Αυτές οι απόψεις (για κλοπή κλπ) είναι γελοίες.

Ο Χριστός άλλωστε, ο μεγάλος νεκρός, έχει ήδη παρουσιαστεί στους μαθητές Του. Αναστημένος.

Δεν χάθηκε.

Δεν μας εγκατέλειψε.

Εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για μας. Για τον καθένα ξεχωριστά.

Κι όταν σε κάποια στιγμή της ζωής μπορεί να γλιστρήσουμε, ακούγεται όμορφα να φθάνει η πατρική του φωνή:

Παιδί μου. Γιατί δίστασες; Μην μένεις στην αδυναμία. Προχώρα. Σε περιμένω. Ναι. Είμαι μαζί σου. Σ' αγαπώ. Μην ξεχνάς πως, για σένα αναστήθηκα. Έλα λοιπόν.

Το ευχάριστο είναι, ότι σε τούτη την πρόσκληση η απάντηση (θεωρητικά τουλάχιστον) είναι εύκολη. Απλώς εμείς, με τις ιδιοτροπίες μας, την κάνουμε δύσκολη.

Και κάτι άλλο.

Πάντα προβάλλει μπροστά μας το χέρι Του. Απλωμένο σταθερά. Χωρίς να πάλλεται. Περιμένει το δικό μας.

Αν ενωθούν, πιστοποιείται η συνεργασία Θεού και ανθρώπου. Ολοκληρώνεται η υπογραφή συνθήκης εγγύησης. Αποδοχή της νέας πραγματικότητας. Ο Χριστός και ο άνθρωπος μαζί.

Θα κρατήσει άραγε τούτη η συνθήκη; Εξαρτάται από του ανθρώπου τη θέληση. Ο Θεός θέλει. Ο Θεός μπορεί. Ο άνθρωπος;

Συχνά ο άνθρωπος ξεφεύγει. Κυκλοφορεί σε μονοπάτια άλλα. Αναζητεί. Συχνά αποδεικνύεται ότι, ούτε ο ίδιος ξέρει τι θέλει. Τι αναζητεί.

Ο Θεός εξακολουθητικά θέλει.

Ο άνθρωπος συχνά μένει μετέωρος.

Ως πότε;

Και γιατί;

Το κερί, που αναπτύσσεται συχνά στα αυτιά μας και δεν ακούμε, το διασπαθίζει η
ιαχή:

Χριστός Ανέστη!

Σ' ανατολή και δύση. Σ' όλο τον κόσμο ακούγεται.

Χριστός Ανέστη!

Και αναμένεται η δική μας απάντηση:

Αληθώς Ανέστη.

+ ο π. Γ.